

نور و رنگ در مثنوی معنوی مولوی

کاظم دزفولیان^۱، سارا نوروزی^۲

۱- استاد دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

۲- مدرس دانشگاه علمی کاربردی استان البرز (مرکز آموزش علمی کاربردی شرکت آذین خودرو)

چکیده

نور در تمام ادیان مورد احترام و مقدس بوده است. قرآن، خدای عالم را به نور تشبیه کرده است. سوره مبارکه نور مهم ترین مشخصه نور را در آیین اسلام بیان می دارد. عرفا و حکما تأویل های بسیاری از این آیه کرده اند. آن ها ظلمت را، نبود نور می دانند. رنگ ها از نور منشعب می شوند بنابراین همان گونه که نور مقدس است، رنگ ها نیز قابلیت آن را دارند که دارای معانی مقدس و عرفانی باشند. شعرا در اشعار خود برای خداوند، سعادت مندان گمراهان و... رنگ هایی قایل شده اند که برخی از آن ها برگرفته از اقوال عرفاست. در این مقاله سعی شده است آراء متفکران اسلامی در مورد نحوه صدور کثرت از وحدت و تعبیر و تفسیر آنها در مورد سوره نور بیان شود و با مصداق های نور در اشعار مولانا مقایسه گردد. به گواهی شاهد مثال ها مولانا با آراء متفکران اسلامی در مورد آیه نور موافق است؛ اما در مورد رنگ ها او از این واژه ها صرفاً به عنوان تمثیلی برای بیان حالات فکری و عقاید خود استفاده کرده است.

واژگان کلیدی: نور، سفید، سرخ، زرد، سیاه.